

PAULAND

NR. 6

Forskningen omkring krigens årsaker

... tyder på at de økonomiske, politiske og kulturelle faktorer vel kan være utløsende årsaker til de enkelte kriger. uavhengig av konfliktene finnes det åpenbart en tendens til krig, en konstant disposisjon for krig som er tilstede i menneskeheten som et universelt fenomen. Man ledes etter hvert til den oppfatning at denne tendens har noe med menneskenes seksuelle krefter å gjøre.

FRA en STORT oppslått teoretisk anlagt artikkel i siste sene. En "vitenskapelig" utlegning om at hovedårsaken går mellom mannsforbundet og kvinnene.

OM SIRENE

Først vil jeg si meg enig med redaktøren av Rauland i at forrige nummer var et steg framover. Artikklene bar preg av en del av den debatten som foregår i partiavdelinga for tida, og det er denne interne diskusjonen vi trenger Rauland til. Artikkelen om Sirene synes jeg var en bra artikkel. Ikke fordi jeg er enig i de synspunktene som kom fram der, men fordi den berørte viktig motsigelser hos oss både på spørsmålet om feminismen og vår metode til å løse motsigelser både oss imellom, og mellom oss og våre "motstandere"

Grunnen til at jeg her bruker ordet "motstandere" i gåseøyne, er at jeg ser dette som et av de punktene det er uenighet på. Jeg vil streke opp motsigelser som jeg tror er viktig i denne debatten, og ikke først og fremst polemisere mot artikkelen i Rauland. Dette sier jeg for å understreke at jeg er fullt oppmerksom på at ikke alt det jeg tar for meg i disse motsigelserne er representert i Rauland-artikkelen. Det første spørsmålet jeg vil ta for meg er dette:

Er feminismen et steg på veien til en revolusjonær forståelse av kvinnekampen?

Så vidt jeg skjønner er det enighet mellom KK og R (forkortelse for den som har skrevet Rauland-artikkelen) om at Sirene representerer feminismen som "hevder et syn som er borgerlig i sin konsekvens" (sitert R). KK og R har forskjellige synspunkter på om feminismen er et steg på veien til en revolusjonær forståelse av kvinnekampen, eller om den direkte avsporer denne. Personlig har jeg litt vanskelig for å skjønne at, et syn som er borgerlig i sin konsekvens kan være noe annet enn avsporende. La oss se litt på hvordan kvinnebevegelsen har vært. Jeg siterte KK: "Siden kvinnebevegelsen oppsto har det eksistert ulike kvinnepolitiske linjer i kamp med hverandre. De har sitt utspring i de forskjellige kvinnenes klassetilhørighet. Vi må lære disse linjene å kjenne innendra, om vi skal kunne skjelle mellom en proletær og en borgerlig kvinnepolitikk."

Dette sitatet i KK er hentet fra artikkelen "Gjør bruk av kvinnebevegelsens historiske erfaringer" i Røde Fane nr. 2 74. Denne artikkelen kommer også med en karakteristikk av de to formene for kvinnebevegelse og sier om deres opphav: "Allerede i utgangspunktet er det en fundamental forskjell mellom middelklassekvinnene og de proletære kvinnene. For de førstnevnte har kvinnespørsmålet i stor utstrekning basis i familien, for de sistnevnte i klasseforhold." Før jeg avslutter denne rekken med sitater vil jeg også ta med et sitat fra kineserne som står i, Kina og vi" nr. 5-7 1974; "I kvinneforeningene kom det fram to motstridende syn på hvordan en skulle få kvinnene med seg: Noen mente det var riktig å la møter offentlig kritisere tyranniske ektemenn og svigermødre. Andre pekte på at den japanske imperialismen var hele folkets fiende og at den første metoden ville undergrave og splitte samholdet i befolkninga mot imperialismen."

Bakgrunnen for å ta med disse sitatene er bare ved hjelp av noen eksempler å vise til det som har vært gjennomgående for kvinnebevegelsen til alle tider og i alle land, nemlig to motstridende syn på hvordan kvinnekampen skal føres. Disse eksemplene som er anført her er ikke mange, men vi vil finne den samme tendensen også i andre land. Dersom vi nå gjør bruk av kvinnebevegelsens historiske erfaringer, ville alt vært vel og bra dersom den borgerlige delen av kvinnebevegelsen gjennom sin kvinnekamp hadde skjont samfunnets klassekarakter, og det hadde vist seg at deres bevegelse hadde vært et steg på veien til en revolusjonær kvinnekamp. Men dette viser ikke historien oss på noen måte. Representanter for den borgerlige kvinnebevegelsen har gjort disse erfaringene, men ikke den borgerlige kvinnebevegelsen som helhet. Dette er egentlig bare noe som understøtter vår teori om at motsigelsen mellom borgerlig og proletær ideologi er absolutt og ikke kan løses på annen måte enn at den ene undertrykker den andre. Kampen mellom disse to er også absolutt, og det er en kamp som vil bestå ihvertfall så lenge kapitalismen består, og sikkert også langt inn i sosialismen.

Det første spørsmålet jeg vil stille ut fra dette er : "Mener vi at kvinnebevegelsen alltid vil ta^{to} forner hvor hver av formene bygger på motstridende klassegrunnlag?" (Jeg beklager at spørsmålet blir klossete stilt, men håper alle skjønner hva jeg mener utfra det jeg tidligere har skrevet.)

En interessekamp eller bevegelse bygd på borgerlig klassegrunnlag kan så vidt jeg skjønner aldri bli et steg på veien til en revolusjonær forståelse for hva som helst. Den er og blir som det tidligere er sagt "i sin konsekvens borgerlig."

Hva så med Sirene? Bygger Sirene på et borgerlig eller proletært klassegrunnlag? Dersom vi skal analysere Sirene ut fra disse kriteriene er det to ting jeg mener man må ta hensyn til. Hvilken kamp fører Sirene? (og i samband med dette. Hven kjenper de imot? Hven kjenper de for?) I tillegg til dette må vi se i hvilken retning de går.

Når vi gjør en slik analyse må vi prøve å gjøre den helhetlig, og vi må se utviklinga. Sirene støtter flere (antaglig de fleste) av de kravene Kvinnefronten har prioritert. Sjelbestemt abort, utbygging av daghjemsplasser, lik lønn for likeverdig arbeid etc. De første nummerne av Sirene tok også i større grad med disse krava. Sirene kunne neppe i våre dager kalle seg en representant for kvinnebevegelsen i det hele tatt, om de ikke støtta disse krava. Sjel høyrekvinnelaga støtter disse krava (med unntak av sjelbestemt abort hvor de har motsigelser) Alikevel er det ikke dette som har vært Sirenes hovedoppgaver. Ikke en gang i begynnelsen av Sirene var dette hovedoppgavene. I tillegg til at dette ikke er deres hovedoppgaver, så utpeker de heller ikke monopolkapitalen som hovedfienden. Du finner knapt nok monopolkapitalen som fiende i det hele tatt. I den grad de nærmer seg en noenlunde mer konkret fiende enn mannen, så er det snakk

en der mannsdominerte fagforeninga. Fagforeninga opptrer som den gjør førstegang framst fordi den er et redskap for monopolkapitalen, men fordi den er mannsdominert.

Sjøl om dette blir langt, er jeg nødt til å komme med en god del sitater. Disse er fra de 5 siste lederne i sirene (med de to prøve nr. har de nå gitt ut 8 nr. Detterer m.a.o. sitater fra alle regulære nr. så nær som l. Jeg klarte nemlig ikke å finne det da jeg skulle skrive dette.)

Nr. 2 1974 som inneholder den bunn reaksjonære Efskind-artikkelen tar opp kvinnelønner i ledere. La oss se litt på om vi finner fienden: Sitat:

"Spørsmålet er om kvinnene nok ein gong skal bli svikta av den mannsdominerte fagrørsla." "Arbeidsgjevarana må vera med på å gjera barnets århundre til anna enn ein tom frase." "Menn brukar sjofle knep for å halde kvinnene på plass heime med alt ansvar for husarbeid og barn." "Kvifor er mannssamfunnet blitt så barnefinedsleg?" "Det er vondt å gå med på at menn ikkje gjer det dei kan for å skape rettferd for oss kvinner..." "Rekk ikkje teorien med likeverd og demokrati lenger enn til brørne?"

Nr. 3 1974. (For ordens skyld. Understrykningene er mine) ~~Sitat~~ Dette nr. har som forsidetekst: "Mennene herskar med sexistiske metodar". Lederen her tar opp kvinnefrigjering og sier om sin egen feminisme: "Feminisme er å arbeide for et samfunn hvor vi kan vedkjenne oss vår egenart, et samfunn hvor ingen undertrykker ~~kvinnene~~ andre mennesker p.g.a. farge, eller kjønn." Ellers er denne lederen litt vanskelig å analysere. De skriver "Vi må forstå hvem som er våre fiender og undertrykkere, slik at vi kan bekjempe dem og ikke lenger bevisstløst la oss lede til å holde systemet i gang." Deretter sier de at handelsstanden lurar oss, og industrien har behov for oss som forbrukere. Lederen munnar ut i parolen "Kvinnemotstand - mot kjopepresset". Jeg finner det vanskelig å se om det er en godt skjult angrep på kapitalismen eller om det er en forgrening av Damman-bevegelsen. Forøvrig står det en del bra synes jeg i dette nummeret. Dosto merkeligere er det (eller er det ikke det) at de har valgt den forsideteksten de har valgt.

Nr. 4 1974. Tema for bladet. "Mannen".

Lederen her heter "Hater vi menn?" Den sier at vi ikke hater menn, men vi hater dem når de står i veien for våre krav. Så ramses det opp en del skikkelige krav. Det som er typisk for denne artikkelen er at undertrykkinga og hindringene på alle områder er representert av mannen. Mannen som politiker. Mannen som bedriftsleder etc. De sier også: "Mannens rolle i dagens samfunn er på mange måter lite misunnelsesverdig. Prestasjon, prestisje, stress er som klamme hender rundt både skiftarbeidere og funksjonærer, pondlere, bedriftsledere og politikere." Sjøl om det også er synd på menn i vårt samfunn (hva slags samfunn?), kan ikke jeg se noen annen motsigelse i denne lederen enn den som går mellom de undertrykte kvinnene og Mannen.

Nr. 5. 1974. Lederen heter: "Abort og maktdominans". Den tar opp abortproblemet, og holder seg til dette interesse-
kampsspørsmålet for kvinnene

Nr. 6. 1974. Lederen her har ingetittel men så vidt jeg kan skjønne tar den
for seg synet på kvinnen nå og i historisk sammenheng. I hovedsak er den
en anbefaling av ei bok som heter "The first sex." Jeg har ikke lest denne
boka så jeg kan ikke si noe om akkurat den, men det som er typisk for le-
deren er at den tar utgangspunkt i synet på kvinnene. Ikke et ord om at pro-
duksjonsforholda har forandra seg fra eldre samfunn til nå. Fienden i denne
lederen er mannen i forskjellige roller. For første gang i Sirenes ledere
støter vi her på fienden "patriarkatet" Sitat: Men det mannsdominerte ut-
danningssystemet, bokutgjevarsystemet, i det heile: patriarkatet har ikkje
vore interessert i disse opplysningane." Her er understrekningen gjort av
artikkelforfatteren sjøl.

Dette var et utvalg av lederne i de fem siste nummerne. Om disse bladene
forøvrig er det bare å si at de inneholder litt av hvert. En del av artik-
lene er bra. En del av leserbrevne er også bra. Men jeg vil påstå at en del
også er direkte reaksjonært. Stjerneartiklene som redaksjonen sjøl står for
er i mange tilfelle verst. Skal man gi en samlet vurdering av Sirene må det
bli at hovedvekta er lagt på den individuelle private kampen enhver kvinne
har mot enhver mann. Det blir aldri slått fast at mannen er hovedfienden. D.
ordet hovedfienden brukes aldri, men den eneste fienden som går igjen i alle
redaksjonelle artikler i Sirene er at man må kjempe mot mannen eller det
mannsdominerte et eller annet. Sirenes ideologi på dette planet synes der-
for å være helt i tråd med den helt tradisjonelle delen av kvinnekampen
som blir et redskap for borgerskapet.

Hva betyr så dette? Betyr det at alle som skriver i Sirene og alle som leser
bladet og synes det er et bra blad, tilhører arbeiderklassens fiender.
Sjølsagt ikke! Enkeltpersonene både i Sirene og blant leserne av Sirene
er i hovedsak en del av folket og står på samme side som oss objektivt.
Arbeidere som i praksis ser på funksjonærene som hovedfienden tilhører of-
så folket, sjøl om de bidrar til en splittelse blant folket, noe som svekket
folkets kamp mot monopolkapitalen. Situasjonen er bare den at ingen av de
som lar seg bruke bevisst eller ubevisst av idder som har borgerkas-
sens stempel vil skjønne av seg sjøl at de fører en feilaktig kamp. Bare
gjennom en politisk kamp vil de kunne tilegne seg viten om dette. Lenin
sier i "hva må gjøres" at ikke engang gjennom interessekampen alehe, sjøl
om det er en interessekamp etter arbeiderklassens interesser, vil arbeiderne
få en politisk klassebevissthet. Det er ikke slik at den politiske klasse-

bevisstheten er et resultat av ei utvikling på borgerligpolitisk. Den politiske propagandaen og kampen for egne interesser må gå side om side for at sjøl arbeiderne skal få en politisk klassebevissthet. Hvem skal da gi de forskjellige lag av folket denne propagandaen, som Lenin sier de må ha, om ikke vi skal gjøre det. Vår feil så vidt jeg kan se det, har ikke vært at vi har vært overivrige i å ta politisk kamp mot borgerlige idder hos de vi på forskjellige områder har hatt front samarbeid med. Lenins angrep på økonomistene i "Hva må gjøres" tror jeg noen og hver av oss kan føle oss truffet av.

Mitt synspunkt blir utfra dette at feminismen på ingen måte er et steg på veien til en revolusjonær forståelse av kvinnekampen, den feminisme-ideologien Sirene representerer er en direkte avsporing av denne, og på samme måte som borgerskapet prøver å få alle radikale strømninger inn i sin klo, er feminismens borgerskapets våpen mot kvinnekampen. Sirene er det på kvinnekampområdet, Damman er det på ressurs-området, SV er det på det totale politiske området, og dette uansett om de veit det sjøl eller ikke. Vi har derfor plikt både ovenfor de folka som intetanende har latt seg bryke, og de som de som intetanende får deres forklaringer til å vise hvilket klassestempel disse ideene har.

Beklageligvis fordi jeg ikke klarer å begrense meg, finner jeg det ikke riktig å gjøre denne artikkelen lenger. Andre sider av dette spørsmålet jeg synes folk skal si hva de mener om er: Er det riktig å si at mannen er monopolkapitalens redskap i undertrykking av kvinnen?

Jeg synes også vi skal starte en debatt om KK, men da som en debatt om KK. Hva betyr det at en front er revolusjonær? Hva betyr det at en front står på arbeiderklassens grunn? Hva betyr det at den står på borgerskapets grunn?

Delta i diskusjonen om ideologien i kvinnekampen. Sirene har to sider. Hva er hovedsida?

Det har lenge foregått en debatt i ML-bevegelsen på kvinnesak. Røde Fane har utgitt to nummer (spesialnummer om dette), og alle oppfordres til å sette seg grundig inn i disse. Det første er nr.2 1972 og det andre nr.2 1974. I tillegg har det stått artikler i de andre nummerno også. Flere av artiklene er en åpning for debatt, og det har skjedd en klar utvikling fra det første til det andre nummeret. Og ha en riktig linje i kvinnepolitikken er ikke minst viktig for flere av oss som tilhører nye det miljøet hvor feministiske ideer har lett for å spre seg. Jeg vil ta med et sitat fra det siste spesialnummeret, så kan vi se om det ikke stemmer på den situasjonen vi står i. Fra artikkelen "For ei riktig linje i kvinnekampen":

"Santidig har feminismen god grobunn hos disse kvinnene. De står ikke direkte overfor kvinnesaken hovedfiende, monopolkapitalen. Når de strever for å få brukt sin utdannelse og å komme i kvalifiserte stillinger, er det først og fremst hos sin egen og høyere klassers menn de møter motstand. Ideer om at kjønnskampen er grunnleggende kan lett utvikle seg".

Les artikkelen. Dette står i motstrid til påstanden om at også arbeiderklassens kvinner først må gjennom en feministisk bevisstgjøring.

GUNDA

OM RETT OG PLIKT TIL ARBEID

Kvinne-seminaret vårt viste at det er en del forvirring i rekkene, og det er ikke så merkelig: På seminaret diskuterte vi mye og ble enige om lite. En ting er i alle fall sikkert: Vi trenger mer diskusjon. Blant alt vi diskuterte har jeg lyst til å gripe fatt i en liten, men etter min mening grunnleggende ting, og som det ikke var enighet om: Skal det stå i AKPs prinsipp-program at kvinner skal ha både rett og plikt til arbeid, og hva innebærer det?

Jeg mener det skal stå i programmet og begrunner det slik: Vår målsetting er full frigjøring av både menn og kvinner. En revolusjon er nødvendig for å få dette til. Men en revolusjon aleine garanterer ikke full frigjøring. Det videre midlet er økonomisk frigjøring gjennom rett og plikt til samfunnsmessig, produktivt arbeid.

Rett til arbeid innebærer: Individuell økonomisk frigjøring samfunnsmessig og i familien.

Plikt til arbeid innebærer: plikt til samfunnsmessig innsats som er nødvendig for byggingen av sosialismen.

I vårt prinsipp-program er dette uklart. På side 35 står det: "Kvinnens rett til produktivt, samfunnsmessig arbeid må sikres" Men et par setninger under står det: "Kvinner som ikke har fått samfunnsmessig arbeid må sikres annen støtte slik at de kan oprettholde økonomisk sjølstendighet".

Dette betyr at samtidig som vi kjemper for kvinners rett til samfunnsmessig arbeid, godtar vi at alle kvinner "får" dette, og at vi derfor regner med at en del kvinner vil trenge spesiell økonomisk støtte (underforstått fordi de er kvinner). At dette vil være situasjonen også lenge etter revolusjonen er sannsynlig. Men som målsetting og prinsipp kan vi ikke godta dette fordi det innebærer ett prinsipp for menn og et annet for kvinner. Hvis vi i prinsippet reserverer oss spesielt når det gjelder kvinners rett og plikt til arbeid betyr det at vi ikke helhjertet går inn for full frigjøring av kvinnen. Derfor må vårt prinsipp være at kvinner skal ha både rett og plikt til arbeid. Først da kan den kjønnsmessige undertrykking bekjempes.

Det er klart at det må tas spesiell hensyn når det gjelder graviditet, fødsel og amming osv, og også når det gjelder fysisk styrke. Men for øvrig er de forbehold som må tas for kvinner ikke annerledes enn de som må tas for resten av be-

folkningen. Derfor vi kvinner i prinsippet være ivaretatt innenfor gruppene ungdom, arbeidere, gamle, syke osv. Selvsagt er det meget langt fram til vi har kommet dit, men selv om det er langt fram må vi ha klart for oss forskjellen prinsipp/målsetting og delmål i arbeidet for å nå dit vi vil, og vårt prinsipp kan bare være at også kvinner skal ha rett til økonomisk individuell frigjøring og plikt til samfunns-
messig innsats i bygginga av sosialismen.

ellinor

HVA MED EN LITEN FEST ?

I konsolideringsfasen kan vi vel benytte anledningen til en liten førjulssamling av avdelinga. Slik at folk som kjenner hverandre dårlig kan bli bedre kjent, og mye nye folk kan bli bedre kjent med resten av avdelinga.

rett og slett at vi i dette -perioden ikke må forsømme å styrke det kameratslige samholdet.

Dette var det noen av oss satt og fant ut en kveld etter et møte. Vi ble foreløpig enige om den 29. november, burde være en passende dato.....

Og at hvert lag burde klare å stille opp med minst ett kultur-innslag. Med så mye bra krefter også på det området, er det synd at det skal ligge brakk.

Altså: Fram med gitaren, sangboka, diktbøker osv før den 29. Og husk å pleie sangstemmen. Det blir i alle fall allsang.

Arnfinn

P.S: Sted blir det opplyst om seinere, men det ser altså ut til at det blir den 29/11

Kvinneseminarets siste diskusjon behandla forholdet mellom parti og front. Dette er en viktig diskusjon. At den blei forvirra skyldes først og framst at vi mangler retningslinjer for hvordan vi skal føre den. Alle rede spørsmålstillinga på seminaret vitner om dette.

Spørsmålet om hvem som har vært ledende, partiet eller fronten er en del av denne diskusjonen. Jeg skal i det følgende peike på det jeg tror er de viktigste motsigelsene i dette spørsmålet og i noen grad begynne å gi et svar på dem. Det endelige svaret vil være ei analyse av forholdene på dette frontavsnittet. Den kan bare framkomme gjennom deltagelse fra alle som føler de har noe å si om kvinnepolitikken. Sett i gang!

1. Hvem har vært ledende partiet eller fronten?

Spørsmål: hva betyr det at partiet har vært ledende i forhold til fronten?

Dersom partiets linje for kvinnekampen i hovedsak er blitt akseptert av fronten som den riktige linja, vil dette være tilfelle. Partiets linje representeres ved partiets program på saka + den løpende diskusjonen innafor partiet. Dette er det altså vi har å vurdere!

Jeg mener at vår linje i hovedsak er blitt grepet av fronten. Tenker da på flere viktige spørsmål hvor det har stått linjer mot hverandre. (plattform, sosialisme, innretting av krava mot arbeidslivet).

Her må imidlertid analysa vår være konkret. Det vil sikkert være snakk om viktige bisider.

Er f.eks deler av linja vår ikke blitt godtatt av fronten? Finnes det spørsmål av viktighet hvor linja vår ikke har nådd ut til bredden av fronten?

2. Motsigelsen mellom frontkaderen og resten av partiet.

Denne er blitt blanda sammen med spørsmålet om partiet har vært ledende i forhold til fronten. (jamfør diskusjonen på seminaret) Motsigelsen er viktig og har vært årsak til mye splid innafor partiet.

De som har jobba i fronten, eller deler av dem, har vært ledende i forhold til resten av partiet. Partiet forøvrig har ikke følt ansvar for kvinnepolitikken og dermed heller ikke vært med på å utvikle den. Dette har svekka kvinnepolitikken.

Hvordan vi skal rette på dette er et av de viktigste spørsmåla nå.

3. Vår linje for kvinnekampen i forhold til kvinnebev. forøvrig.

Kvinnebevegelsen (eg. kvinnefronten med liten f) omfatter alle organisasjoner og enkeltpersoner som på hele eller deler av kvinnespørsmålet tar standpunkt for kvinns frigjøring.

Viktige spørsmål. I hvilken grad har Kvinnefrontens synspunkter hatt gjennomslagskraft i kvinnebevegelsen? Domineres den av feministiske synspunkter eller hvilke? Hvordan skal vi forholde oss til resten av kvinnebevegelsen for å styrke ei riktig linje også der?

"Ei"

Først en del hendinger du tolker til fordel for dine synspunkter uten å ha grunnlag for det.

1. Om Tsjecko-demonstrasjonen.

Du mener det var tilleggsdirigert aktivitet om å møte et sted på forhånd som ga det gode oppmøtet. Jeg er uenig med deg. I vårt stedslag blei ikke dette direktivet satt ut i livet. P.g.a tidsfristen (jeg fikk direktivet om morgenen samme dag som demonstrasjonen) og på bakgrunn av den behandlinga saka hadde fått (se pkt 3a) vurderte jeg det slik at jeg ikke kunne sette direktivet ut i livet. (Belastninga og sikkerhetsrisiken ved å gi en slik beskjed rundt i laget på så kort tid er stor. Dette har lite med egne kanaler å gjøre.)

2. Om Chile-demonstrasjonen.

30% oppmøte er lite. Ut fra oppsummering hos oss er det imidlertid vanskelig å ta dette som et entydig uttrykk for liberalisme. De langt fleste var bortreist/på jobb. Hvordan dette stemmer med situasjonen i resten av laget vet jeg ikke og det er heller ikke gjort skikkelig undersøkelse på det.

3. Hva skyldes oppmøtesvikten?

Et par årsaker er åpenbare (som jeg tror du overser).

a. Direktiv om og begrunnelse for Tsjecko-demonstrasjonen forelå tidlig. Dette gjorde det mulig å ta opp viktigheta av demonstrasjonen i stedslaga.

b. Chile-demonstrasjonen var det stille om på forhånd. Ingen løpeseddel, ingen avisannonser(?) på en sak som var egne for massemobilisering. Direktiv om deltagelse forelå svært seint. FFP (hvor direktivet sto) blei distribuert 1 eller 2 dager før demonstrasjonen. Flere hos oss var ikke klar over direktivet.

c. Betydninga av å delta i Tsjecko-demonstrasjonen (sosialistisk demonstrasjon som bare vi støtter/styrkeprøve med SV) er mye greiere å gripe enn for Chile-demonstrasjonen hvor man regner med at det kommer mange.

4. Forberedelsene til sos.imp.-møtet.

Jeg oppfatta ikke kontrollen av forberedelsene (ved ei forvirra handsopprekking) som en bekreftelse på at de var dårlige, snarere tvert imot. I vårt stedslag hadde folk forberedt seg skikkelig.

Så til hva jeg mener du gjør galt. Jeg er enig i at det er en viktig oppgave å styrke den demokratiske sentralismen (heretter forkorta til d.s) i partiet, men jeg synes du har en overflatisk forståelse av hvordan den fungerer. Du mener tydeligvis at den manglende forståelsen for d.s i partiet gjør seg gjeldende ved at medlemmenes pliktoppfyllelse svekkes. Antagelig mener du også at ledende organers forståelse for d.s er større. Dette er muligens riktig, men det er samtidig et så allment synspunkt at det snarere tildekker enn avdekker forholda. Om vi vil lære noe av disse hendingene må vi gå langt mer konkret til verks når vi analyserer dem.

Tsjeko-demonstrasjonen mener jeg er et eksempel på at den d.s fungerte tilfredstillende. Den svakeste forståelsen var antagelig i dette tilfellet på avdelingsstyre-nivå. Jeg tenker på varskelighetene med å få tatt demonstrasjonen skikkelig opp på gruppeledermøte.

Chile-demonstrasjonen viser muligens og til en viss grad svikt i medlemmenes forståelse for å stille opp. Samtidig viser den sviktende forståelse hos ledende organer for å legge forholdene slik til rette at den d.s kan fungere. (direktiv som kommer seint, manglende begrunnelse).

Så vidt jeg husker slo DS-årsmøtet fast at den d.s måtte styrkes på alle plan i partiet. Jeg synes de konkrete eksemplene vi har sett her bekrefter dette.

Til slutt litt om sos.imp.-møtet og om partiavdelingsmøter generelt.

RAPPORT FRA ET STEDSLAGSMØTE OM ÅRSPLANEN.

Vi har diskutert årsplanen i stedslaget vårt etter innledning av en fra styret. Diskusjonen gikk i hovedsak på kvinnekampen i forhold til årsplanen.

Av de fra stedslaget som var tilstede var det ingen som aktivt forsvarte årsplanens prioritering av kvinnekamp.

Ett syn gikk på at kvinnekamp var gitt for lav prioritet uten å kunne si noe om kvinnekampens viktighet i forhold til de sakene som var gitt høyere prioritet.

Ett annet syn gikk på at kvinnekamp burde vært prioritert over kommunevalget. Svært få opplever nemlig kommunevalget som viktig, mens svært mange føler kvinnekampdiskrimineringa på kroppen.

Det blei understreka av styremedlemmet at det sentrale ved årsplanen er konsolidering av medlemmene på partiets generallinje. Det virka som vi hadde enhet på viktigheta av dette, men det blei kasta fram at vi kunne ha oppnådd dette like godt gjennom en diskusjonsbevegelse på kvinnespørsmålet som gjennom diskusjonsbevegelser på sosialimperialisme og kommunevalg.

Det må være riktig å si at sjøl om ingen påtok seg å forsvare den prioriteringa som var gjort, var det usikkerhet om hvordan ei riktig prioritering ville se ut. Det blei understreka at vi må anstrenge oss for å knytte kritikken konkret til årsplanen og de prioriteringene som er gjort der. Ikke komme med

kritikk av typen "årsplanen er bra den, men kvinnekampen er så viktig at vi må oppprioritere den likevel". Enten er årsplanen riktig/fullstendig eller den er uriktig/ufullstendig.

Denne kritikken mot årsplanen må diskuteres i avdelinga og eventuelt føres videre.

Uansett utfallet av diskusjonen foran er kvinnekampen foreløpig en B-prioritert oppgave. Det er derfor særlig viktig at vi kan bruke de kreftene vi har til den fornuftig. Dette kom vi for lite inn på i diskusjonen vår. Skal derfor bare peike på en del ting som blei nevnt.

Oppsummering/referat fra seminaret må komme snarest.

Stedslaga vurderer om de kan gjøre egne oppsummeringer av seminar-diskusjonen eller deler av den.

Bruk av Marx/Engels-skolen på spørsmålet.

Det kom fram både på seminaret og på møtet vårt at noen medlemmer er misfornøyd med kvinnepolitikken vår. Disse må oppmuntres til å konkretisere kritikken sin. Dette bør sikres av stedslaga.

forts. Gjensvar fra "Ei"...

Jeg fastholder at det var galt med ei propagandistisk innledning (som nødvendigvis må bli lang). Dette er sjølsagt diskutabelt og det bør komme synspunkter fra flere. Jeg har bl.a. oppfatta den tidligere kritikken mot partiavdmøtene i denne retninga.

Du skriver at DS krevde ei innledning som ga bakgrunnstoff. Dette må vel tolkes som krav om ei propagandistisk innledning(?) Jeg synes dette støtter min oppfatning av byråkratisk innblanding fra DS/byråkratisk akseptering fra avd.styret.

Du sier en del om ønskeligheta av agitatoriske opplegg. Dette hadde vært mulig om medlemmene hadde hatt bedre grep om generallinja, bedre klassestandpunkt, bedre forståelse for d.s., osv. Kort sagt; det er umulig å bruke agitatoriske opplegg med det nåværende kader-nivå. Jeg tror du tar feil. Ei agitatorisk innledning sammen med sikring av at det i alle grupper finnes folk som har kunnskaper og i noen grad kjenner diskusjonen fra før, tror jeg kan gi gode møter. Ujamnt kunnskapsnivå kan i så fall være en styrke.

"Ei"

OBS. Artikkelen til Gunda
(Si ho) er blitt litt forældet, men hun
henviser til KK nr. 39
(svar til Hilde Vegt) 3 KK nr. 40A
(svar til E.A.)

OM DIREKTIVER OG RØDE BLODLEMMER:~~~~~

Et direktiv er en alvorlig sak. Både for den som gir det - og for den som får det. Det krever Respekt fra begge parter, fordi det for den ene betyr en viktig opp-prioritering av deler av partiets virksomhet, mens det for den andre betyr omlegging av planer, omprioriteringer og praktiske vansker.

Et direktiv skal utføres.

Dersom noen er uenige i et direktiv, plikter de å si fra, kritisere og peke på feil. Slik kritikk skal gå i de væmlige kanaler tilbake til dem som har gitt direktivet. ^{en} uenighet, enten den er uttalt eller ikke fritar en ikke for å la være å utføre direktivet. Det skal søkes om tillatelse til å bryte et direktiv - UANSETT!

Å gi et direktiv er en alvorlig sak. Å bryte et direktiv er like alvorlig.

Nå har alle partimedlemmer med artium fått direktiv om å møte i Det norske Studentersamfund, skaffe seg to klipp og stemme Rød Front for neste semester.

Av mange oppfattes direktivet omtrent slik:

Stakkar - så er DNS syk igjen. Riktig dårlig denne gang. Den stadig tilbakevendene "Blå Malaria" slår til en gang hvert halvår. Symptomer: Åndenød, hetetokter, svimmelhet og desparasjon, flakkende blikk og rop om hjelp.

Pg nå må allle de små røde blodlegemene komme og legge skulderen til, sammen, for å redde pasienten. En blodoverføring hvert halvår må DNS ha dersom pasienten ikke skal dø en blå død.

Ja, hva om så skjedde? Ville det bety så mye? Enkelte har en tendens til å se Blindern og DNS som verdens navle. Sosialismens fyrtårn for norsk ungdom!

Vi som jobber andre steder har vanskelig for å se viktigheten av DNS. Der få gangene vi har vært der, har det vært kjedelige møter, få mennsker, dårlig debatt og preget av internt kjekkel mellom de forskjellige studentlag. Og dette er det altså viktig å holde liv i???? JA'JA!!! ^{en} ville det ikke være en ide om studentene greide opp i dette sjøl? Hva skal vi dras inn i dette

for bestandig? - spør mange.

For oss betyr dette direktivet: Kona mi og jeg er begge medlemmer av partiet. Begge har artium. Det vil si at direktivet gjelder for oss begge. I tillegg til vanlig lagsvirksomhet har vi begge ledende verv på forskjellige nivåer. Vi er begge i full jobb, som også medfører endel uregelmessig arbeidstid, pluss fagforeningsarbeid og møter. Vi har to unger. Det vil i praksis si at vi har en og en halv kveld pr. uke i gjennomsnitt til familieliv, bortsett fra lørdager og søndager. På disse dager skal følgende ting foregå: Planlegging og innkjøp av mat for kommende uke, vask og stell av klær og leilighet, "mor og far sammen med barna", leksehjelp, eventyrlesing, rearasjon og stell av bilen, besøk av nær familie, pluss lesing, forberedeelser og kanskje en kino el. likn.. Og så skal vi være litt sammen da!

Vi har barbevaktproblemer. Hver gang vi skal gjøre noe sammen og samtidig er det samme maset. Lørdag er en helt håpløs dag for barnevakter - inklusive folk i laget. I verste fall vil DNS-direktivet for oss bety 5 lørdagskvelder og 1 felles. Likevel har vi tenkt å følge direktivet. Selvfølgelig.

Fordi:

DNS er mer enn en talerstol. For DNS eier også U-ll, der følgende holder hus: FNL-gruppene i Oslo, Pal.kom, Oslo, Oslo, Filmklubb. Norsk Filmsenter, Kvinnefronten, Nyfeministene, Irlandsfronten og SNM.

Frdi: DNS gjennom tidene har bevilget penger til progressive saker.

Frdi: sosialistisk/kommunistisk arbeid blant studenter er viktig de er fratidas lærere, embetsmenn, forskere osv.

"Fei dem ut" er kampropet som i disse dager lyder over store deler av byen. Det er vi røde som skal feies ut - og de som feier er de blå med den konservative studentforening som feiemestere. DKSF som for kort tid siden var et null i det politiske bildet på Blindern er i dag en forening med massevis av medlemmer - og stadig nye kommer til. I sitt følge har de Hundegutter, nynazister og andre høyreekstremister. Den kampanjen de fører er godt planlagt, godt administrert og godt betalt.

Betalt?

Ja, det er nettopp det, at en kampanje som er så perfekt, ofte avslører seg selv. Se på trykksakene, presseopplagene i konservative aviser, jakkemerkene osv. (Dette koster penger. "I

penger.

Det er klart at det står noen bak DKSF, noen som ser dette som første skanse i kampen mot "de røde" - ikke bare i DNS, men i hele samfunnet. derfor sprøytes det penger og "know-how inn i dette framstøtet. "Faller denne skansen er de på offensiven. Og resultatene er åpenbare for alle som vil se: Alle de frontene som befinner seg i U-ll skal drives kommersielt. Chateau Neuf også. Slutt på DNS-støtte og initiativ til demonstrasjoner og støttekampanjer.

Høyrekreftene ser dette som et brennpunkt for klassekampen i Norge.

Det tvinger oss til å gjøre det samme. På grunn av konsekvensene hvis vi ikke gjør det.

Situasjonen er altså alvorlig. denne gangen. Men dersom dette direktivet skal komme hver høst og hver vår år om annet, er denne kampen en prioritert oppgave for partiet. Da må det skapes skikkelig politikk for dette kampavsnittet.

Grundigere politikk etter bedre analyser. det nytter ikke å basere seg på blodoverføringer. Pasienten må bli helt frisk, så han for framtida kan stå på egne bein. Kanskje Nitter-metoden kan brukes?

Jeg har mer tro på Mac-metoden. Medisinen heter MLM og fås i bokform. I_nntas daglig.

I mellomtida skal de røde blodlegemene svinge piasavaen i DNS.

DKSF: FEIERN KOMMER LØRDAG 23. NOVEMBER! SKALK LUKENE OG GJØR KLAR FOR AVGANG TIL BLOKSBERG! TA Plass PÅ FEIENOSTENE! HUSK: RØDE KOSTER FEIER BEST!

Sløyolf

Noen praktiske opplysninger: Generalforsamlingen er 23/11.

Du må ha to klipp i kortet ditt for å kunne stemme. dersom du ikke har kort fra før må du ta med artiumsvitnesbyrd, immatrikuleringsbevis, studiekort som beviser at du har tatt artium. Dessuten to bilder og legitimasjon, pluss penger.

Framstill deg ved inngangen til Chateau Neuf, Slendalsveien 7 ^{fr}seine_{st} lørdag 9. nov. i god tid før møtet begynner. Det neste klippet får du lørdag 16. november. Lørdag 23/11 får du så lov til å stemme Rød Front fram til seier.

VEL MØTT!

Paula
" Man må gi litt, skal det bli et bra program ."

(Men så får man jo litt igjen for det ..)

Dagen er i ferd med å ebbe ut - folk er litt trøtte -
produccoren vil ta 4 scener til - det passer så bra
når alt er i gang - etc,etc,

Etter å ha reist hele dagen - opptak - på overtid .f...
Fridagen benyttes til å komme ajour i produksjons-
planen, som er akterutseilt pga værforhold, organisering,
sykdom, etc etc

Dette er ganske vanlige forhold på vår arbeidsplass.
De er her konkretisert til spesielle situasjoner, men
de kan ta andre former. Det generelle er : overtid,
nye reiser (m/overtid), og fridager som blir arbeids-
dager.

Jeg mener at arbeidsplassen er ganske gjennomsyret
av en tankegang praksis, som sier at programmet
går foran . (alt, innen "rimelige" grenser.)

Hva medfører denne praksis:

At helsefarlige (helse i vid mening) arbeidsforhold
legaliseres. All overtid, reiser, jobbing på fridager
er en sosial belastning for barn,familie, privatliv.
(Har ikke dette noe med samlivsproblemer hos oss å
gjøre.)

Det er å underminere, sabotere det arbeid som gjøres
i fagforininga for å presse ledelsen, Staten, til å
etterkomme krav om bedre arbeidsforhold, et utall a
konkrete krav.

Lønna. Dyrtida krever mere peng - er overtid og reiser
løsninga. Slik en en få mere på lønsslippen, men
det er basert på en kort, intens nedsliting av helse.
Dette er en individuell måte å løse problemet med at
en får for lite igjen for å selge sin arbeidskraft.

Det er en reaksjonær måte å løse problemet på,
fordi det svekker den faglige lønnskampen mot
arbeidsskjøperne. Slikt "merarbeid" er en sosial,
økonomisk og politisk svekkelse av arbeiderklassen.
(I noen bransjer er overtid veldig vanlig, hvordan
påvirker det familieforhold og muligheten for
sosial aktivitet i lokalmiljøet, for politisk arbeid, tror

Personalinstruksen pålegger oss å arbeide til de
tider ledelsen bestemmer. Men Arbeidervernloven setter
grenser (for vide?) for hvor langt ledelsen kan gå med
sine krav. For å omgå dette, (som er uttrykk for kamp)
legger ledelsen seg på samarbeidslinja, og maner fram
bilde av den hellige idealismen som er nødvendig for
å lage gode program, man må gi noe, ofre noe.
I praksis er dette uttrykk for økonomi - å øke profitten
til byråkratkapitalistene i Staten - å lage billige
program. På helsa laus.

Personalkontoret, produksjonskontoret, driftskontoret,
avd. ledelser og andre er drivende krefter i denne
bransjen. Med gode resurser (sosialdemokratisk tenking
og byråkrati) har de fått mange prod. ledere, producere,
programfolk og vanlige fotfolk på limpinnen.
Ny metode er vel teamutviklingskursa til Skoe.

Opposisjon mot denne "programmet er viktigst" tenkinga
møter mange former for mistenkeliggjøring, eks
latskap, uvilje, dårlig teamånd, firkanta radikalisme,
illojalitet mot produksjonsledelsen.

Jeg har møtt noen andre argumenter, spesielt i forbindelse
med program som har vært "progresivt", mer eller mindre OK.

Da bør en jobbe livet av seg, fordi en er sosialist eller kommunist, for å tjene folket, liksom.

Hva i fan er dette for en smart vri!

Skal bra program være ekstra billige, skal vi gjøre slike program som veldedighetsarbeid.

Skal vi ikke stille de samme krav til eks prod.kontoret på kapasitet når temaet i programmet er bra.

Jeg vil kalle dette reaksjonær kulturradikalisme.

Vi er fagarbeidere. Vi har en faglig kunnskap og stilling å beskytte mot rasjonalisering og nivåsenking. (jvn heise-
montørene) Det betyr bl a at vi skal bruke denne faglige dyktighet til å gjøre godt arbeid, være massans forbilde.

Vi er lønnsarbeidere. I Staten. Det betyr at vi selger vår arbeidskraft, og får betalt for den en gang i måneden etter hvor mye vi har solgt. Altså kvantitet.

Ledelsen sier ofte at et "godt program" krever en ekstra innsats.

Men vi er ikke betalt etter som vi lager "gode eller dårlige" program, men etter hvor mye arbeidskraft (lønnsnivå etter hvilken stilling vi har) vi har levert.

Jeg mener linja bør være:

(Først) Innenfor ordnede og forsvarlige arbeidsforhold, (så) skal vi bruke vår faglige dyktighet til å gjøre best mulig program. (produkt)

Den andre linja kan uttrykkes slik av meg: (ledelsens uttrykk er sikkert smidigere)

Vi skal bruke vår faglig dyktighet til å lage best mulig program, og så får vi ordne arbeidsforholda så godt det lar seg gjøre. (under(de ofte)vanskelige forholda vi er nødt å arbeide.)

Hvordan praktiserer vi kommunister dette?

Dårlig, tror jeg. Er vi makkoten av den samme syra som de andre?

Det er jævli viktig at vi fører kamp mot ledelsens linje idenne saka. Det vil i praksis si at vi tar opp diskusjon og kritikk på planer og praksis vi mener er idealistiske. Denne kampen må føres mot ledelsen, ^{mot} produksjonskontoret og mot teamledere som går ledelsens ærend. (bevisst eller ubevist)

Vi må føre denne diskusjonen både prinsippielt og konkret med våre arbeidskamerater. Målet er å nedkjempe den den reaksjonær tenkinga ledelsen sprer, og få folk over på kamplinja. En slik kamp for dagskrav styrker klassen og ^{gir} oss ml'ere tillit hos arbeidskamerater. Det er et steg - som kan bli fler.

Johan [REDACTED].

OM BYRÅKRATISK BRUK AV DIREKTIVER

I forbindelse med demonstrasjonen mot sosialimperialismen blei det innskjerpa at alle partimedlemmer skulle møte. Fra partiavdelingsstyret vårt fikk stedslagslederne beskjed om at stedslagene skulle avtale å møtes før demonstrasjonen for opptelling. Jeg mener det er et uttrykk for byråkratisk tenkning når styret gjør et slikt vedtak.

Man ønsker å vite hvem som ikke møter på demonstrasjonen for å ta opp dette med vedkommende. Hvordan man sjekker hvem som stiller på demonstrasjonen må bli stedslagets oppgave. Det er tull at partiavd. styret sitter og vedtar at man skal møtes der og der for kontroll. I et tilfelle som ved denne demonstrasjonen betyr et slikt vedtak at det må gå ut beskjed til alle

medlemmer om vedtaket. Dette er ei sikkerhetsbelastning (brev, beskjeder i korridorene) og ei arbeidsbelastning (oppsøke hver enkelt). Kontrollen ordnes i stedet ved at den ansvarlige i stedslaget passer opp medlemmene i demonstrasjonen og sjekker de han/hun evt. ikke treffer.

At styret sitter og vedtar slikt ut fra sitt eget ønske om kontroll uten å vurdere hva dette betyr for dem som skal utføre vedtaket er en sak. - En annen er at det å konsentrere kreftene om kontroll og sikring av partimedlemmene istedenfor om brei mobilisering av fjerne og nære venner er politisk galt for en demonstrasjon som denne. Hadde vi konsentrert kreftene om brei mobilisering, kunne vi oppnådd mange flere på gata 21.8. enn tilfellet var.

Ei.

OM Partiavdelingsmøter og litt til.....

På partiavdelingsmøtet om sosialimperialismen kom det fram kritikk mot møteopplegget. Kritikken retta seg mot lengden av innledningene. De som hadde ansvaret for møtet sa fra om at det ikke var meningen at innledningene skulle bli så lange som de ble. Jeg tror likevel at det er snakk om mer enn å huske å time innledningene sine. Jeg tror siste møte peker på to nokså forskjellige saker som er viktige å diskutere i avdelinga.

1. Hvordan skal vi få partiavdelingsmøtene til å bli den politisk styrkende og samlende sak de bør være??

2. Praktiseres det byråkratisk kommandøstil i partiet?

Til pkt.1 mener jeg at partiavdelingsmøtene våre har vært brukt feil. Det som i hovedsak har karakterisert møtene har vært lange (tildels svært lange), propagandistiske innledninger og manglende politikk i diskusjonene. (En annen sak er at innledningene har vært skikkelige og godt forberedte og mitt inntrykk er at særlig de nye medlemmene har hatt nytte av dem).

Jeg tror spesielt mangelen på reell politisk diskusjon er ødeleggende. Uten diskusjon på møtene utløser de motsigelser og usikkerheten om linja som fins blant oss kan ikke møtene bli som et brukbart redskap i klassekampen.

Hvordan så levendegjøre diskusjonen? En ting som åpenbart kan gjøres: Innledningene målrettes mot diskusjonen. Den gjøres agitatorisk og kort. Målet må være å reise motsigelser heller enn å forklare sammenhenger. Spørsmålene til diskusjon må gripe det vesentlige og gis form som gjør det mulig å formulere et motsatt syn. Spørsmålene til møtet om sosialimperialismen var både/og, men bedre målretta mot diskusjonen enn innledningene var. F.eks. "Er Sovjet et fascistisk diktatur?" et bedre spørsmål enn "Er Sovjet et statskapitalistisk diktatur av ny type"?

Er da ei kort og grei innledning nok til å frigjøre en skapende diskusjon i gruppen? Kanskje ikke. Et annet tiltak er å sikre at det finnes folk som har deltatt i forberdelsene i alle grupper. Om dette skal være folk fra styret eller andre er et praktisk spørsmål. Det finnes sikkert også andre måter å få fram motsigelser på under diskusjonen.

For å oppsummere:

Innledningene har vært lange og propagandistiske.

Diskusjon i grupper må prioriteres til fordel for dosering i plenum. Innledning og spørsmål må målrettes mot at alle skal snakke.

Til pkt. 2

Årsaken til at dette tas opp her er en bemerkning fra forkvinna på sosimp-møtet. Hun sa at styret hadde fått beskjed fra DS om å holde ei propagandistisk innledning. Et annet sted her i Rauland har jeg skrevet om hva jeg oppfatter som byråkratisk tenking i forbindelse med demonstrasjonen mot sos.imp. Jeg synes denne beskjeden fra DS er et annet eksempel på byråkratisk kommandering.

Kritikken som tidligere er ratta mot formen partiavdelingsmøtene har fått skulle tilsi at man nettopp ikke holdt ei propagandistisk innledning. Denne kritikken blei underordna DS's ønske om ei slik. Jeg kjenner ikke begrunnelsen for beskjeden fra DS, men jeg kan heller ikke tenke meg noen begrunnelse som kan rettferdiggjøre den. Målet er å få diskutert sos.imp på en måte som skaper virkelig enhet bak partiets linje på spørsmålet.

HVORDAN man gjør det må være partiavdelingsstyrets sak. Jeg mener å ha sett tendenser til byråkratisk kommandostil i partiet, flere enn de to tilfellene som er tatt opp her. Om dette er riktig eller galt vil vise seg. For at det skal vise seg må det tas opp. Folk som har liknede erfaringer eller andre oppfatninger av disse hendelsene bør komme fram med dem.

EI.

(Synspunkter på dette fins det, og her har forkvinnen ordet. Varsågod!)

SVAR TIL EI.

På årsmøtet til DS var spørsmålet om den demokratiske sentralismen en av de viktigste tingene som ble diskutert, og problemene som vi i vår avdeling har slitt med, som liberalisme, ble satt inn i dette perspektivet.

At den demokratiske sentralismen fungerer vil si at vi organisatorisk evner å sette partiets hovedlinje ut i livet, og at medlemmene er enige i og har vært med på å vedta politikken. På en del områder som kontingenten, 1.mai og tarikkoppgjøret har den fungert bra, mens den f.eks. ikke har fungert tilfredstillende i den forrige KK-kampanjen, oppmøte på partiavdelingsmøtene, deltakelse og mobiliseringen til demonstrasjoner, fagforeningsmøter og frontarbeid.

Avdelingsstyrenes ledelse har vært et brennpunkt her.

Når det gjelder oppmøte på PAM blir hovedelementene av vår politikk tatt opp her, og at så mange ikke har deltatt betyr at mange kamerater ikke har vært med på diskusjonen av linjene. At folk mangler grunnleggende politisk kunnskap svekker naturligvis igjen evnen til å kunne oppfatte og gjennomføre direktivene. Det ble oppsummert at styrene i avdelingene er brennpunktet, deres ledelse har vært for tilfeldig. Både DS og styrene har i alt for liten grad fulgt opp diskusjonen, ved ofte ikke å sørge for at diskusjonen munner ut i vedtak, og ved ikke å kontrollere stedslag på hva de gjør. Folk har blitt overlatt til seg sjøl og feilaktige tendenser har kunnet vokse fram uten at det er blitt tatt politisk kamp på det. Når man underordner seg den demokratiske sentralismen oppstår det en motsigelse mellom de kollektive og de individuelle interessene. Den løses som alle motsigelser: gjennom kamp. I denne kampen inngår skolering på teoretiske spørsmål og praksis. Vi må som kommunister ha en sammenheng mellom hva vi gjør i dag og blikk for de strategiske målene. Kampen vi fører for revolusjonen må ha en kollektiv ledelse, ellers vil vi ikke kunne gjennomføre den, vi kan bare se hvilke alvorlige konsekvenser det får i praksis når den demokratiske sentralismen ikke fungerer. Jeg har tatt opp noen grunner til at partimedlemmene ikke har skjont den demokratiske sentralismen, bakgrunnen for at det er et problem å fostre hver enkelt kamerat som kommunist og partiet til et kommunistisk parti. Vi er dessuten et ungt parti som ikke har gjennomlevd alvorlige klassekamper, man kan lære mere i tilspissa situasjoner enn når det er rolige perioder (jmf. den store rekrutteringen under EEC-kampen).

Igjen: Hvorfor må partiet anvende den demokratiske sentralismen? Jeg vil svare med: Hvilken klassekarakter har den demokratiske sentralismen? Det er arbeiderklassens høyeste organisasjonsform som er vunnet fram gjennom klassens kamperfaringer. Tenk f.eks. på streikekampen hvor utfallet er avhengig av at mindretallet underordner seg flertallet.

Vi forbereder oss i dag gjennom studier og praksis på det vi står overfor i morgen.

På bakgrunn av dette kom vi fram til at arbeidsmetoden vår må bli: diskusjon, tiltak, vedtak - og kritikk av de folka som ikke gjennomfører vedtak.

Svar til Ei forts.

Det nye distriktsstyret har lagt opp en årsplan ut fra en analyse av den internasjonale og nasjonale situasjonen partiet befinner seg i, med en relativt svak forståelse for den demokratiske sentralismen og et relativt dårlig grep om generallinja. Vi trenger en konsolidering av partiet innad, samtidig er det 2 ting som vi er nødt til å løse som et kommunistisk parti i Norge i dag, og det er meningen at karakteren av disse diskusjonene også skal bidra til en konsolidering.

Den ene saken går på den internasjonale situasjonen. Sovjet fungerer som et kapitalistisk land, de er avhengig av å øke sin profitt, de er også imperialistiske (i Øst-Europa, i "utviklingshjelp") Stykkeforholdet mellom USA og Sovjet holder på å forandre seg, det skjer en nyoppdeling (Kypros, Midt-Østen). I løpet av kort tid vil Sovjet være sterkere enn USA, ihvertfall militært. USA er på defensiven, hva vil skje med Sovjet? En ny-oppdeling vil få avgjørende betydning for oss (strategisk beliggenhet, olje.) Dette betyr at partiet må være konsolidert på spørsmålet om sosialimperialismen. Styrke på dette emnet gjør også at vi lettere kan avsløre SV's forhold til sosialimperialismen, og dette er viktig for den andre saken vi må løse - kommunevalget.

Vi kan ikke unngå å delta i det, det er viktig at vi klarer å markere oss, at vi får ut en skikkelig politikk som parti, og avgrenser oss fra reformisme og revisjonisme. Vi må være enige i forholdet til SV, på hvilket grunnlag og hvor vi stiller osv.

DS har også tatt andre tiltak på skolering, og mellomlaget i partiet, dvs. avdelingsstyrene, skal gjennomføre grunnkurs, trinn II i fase 2. Medlemmene skal også delta i skolering på M.-E.-skolen, og vi skal gjennomføre en rekke konsoliderende kampoppgaver på KK og økonomi.

De 2 første fasene vil, hvis de blir skikkelig gjennomført, bringe hele partiet opp på et høyere nivå, og sette oss i stand til å fullføre resten av årsplanen uten at det skjer en oppløsning. DS tar også konkrete tiltak på at vedtak blir gjennomført. En metode for kontroll er å innhente rapporter fra avdelingene. Disse rapportene skal f.eks. inneholde hvilke motsigelser som ikke er løst, og hvor mange medlemmer som står på forskjellig standpunkt. (Inneholder at alle må ha vært gjennom diskusjonen). Videre, hvor mange som deltar i demonstrasjoner, hvor mange som er fraværende av gyldige grunner og uten.

Så til EI's innlegg om byråkratisk bruk av direktiver og byråkratisk kommandostil.

a) Tsjekkoslovakidemonstrasjonen. Her var det lagt opp til diskusjon om det politiske innholdet i denne demonstrasjonen til stedslagsledermøtet i beg. av august. Fra min side (jeg var med på å forberede møtet, men var ikke tilstede p.g.a. ferie) var det lagt opp til at det allerede der skulle fattes vedtak om sikring av mobilisering (både egen mobilisering, og av massene) i form av diskusjoner og vedtak på møtet. Dette skulle følges opp i stedslagene. Iflg. referatet skjedde ikke dette, men det var en innskjerping av direktivet. Da jeg like før demonstrasjonen kom tilbake fra ferie, var vi den eneste partiavdelingen som ikke på forhånd hadde rapportert hvor stor deltakelse vi ville ha. Demonstrasjonen var viktig, den hadde karakter av en sosialistisk demonstrasjon hvor SV bl.a. ikke ville delta, og saken var kjent blant medlemmene våre.

Svar til EI forts.

På grunn av de dårlige erfaringene våre med oppmøte til demonstrasjoner fra vår avdeling (den brede indokinademonstrasjonen tidlig på våren hadde 12% deltakelse), sendte vi derfor ut et tilleggsdirektiv om at stedslaga skulle møtes på forhånd. Det virket: 87% deltok, og halvparten av dem som ikke var med jobbet. Vi ville altså ha en diskusjon med folk før demonstrasjonen og ikke etterpå, det viktigste er ikke å sjekke folk under demonstrasjonen (noe som er vanskelig), men å ta opp motsigelsen med dem på forhånd. Å mobilisere flest mulig av oss sjøl er også det som er best egnet til en bred massemobilisering. At det føles som en ekstra arbeidsbelastning og er sikkerhetsfarlig går vel en del på at man i stedslaga ikke har utviklet metoder (kanaler) som er skikkelig egna.

Til sammenligning noe som beviser at den demokratiske sentralismen ikke er en sjølsagt ting for alle medlemmene. Styret tok ikke ekstra tiltak på Chiledemonstrasjonen. Direktivet i FFP tok bare som unntak folk som hadde møter (i partiet) og annen gyldig grunn. Gyldig grunn betyr skriftlig (og innvilget) søknad til partiavdelingsstyret via stedslagslederen, som skal ta opp diskusjon med vedkommende. Ikke en søknad kom inn. Vel 30% av våre medlemmer var å se i demonstrasjonen. Styret oppsummerer erfaringene og tar sjølkritikk. Hva med stedslagsledere og medlemmer?

b) Partiavdelingsmøtet om sosialimperialismen (EI's pkt. 2)

Innledningene var for lange. Det er jeg helt enig i, begge inn lederne hadde et urealistisk forhold til hvor lang tid det ville ta å framføre innledningene, og jeg gjentar gjerne sjølkritikken fra PAM på det.

Men jeg er ikke enig i at den ikke skulle være lang, dvs. grundig og propagandistisk. Jeg er ikke sikker på om alle medlemmer kjenner forskjellen på propaganda og agitasjon, og vil derfor gi en kort forklaring. Propagandaen tar opp de strategiske siktemålene, og går til kjernen ved problemene ved å analysere dem på vitenskapelig vis. Propagandaens formål er å skolere. Agitasjon tar sikte på å påpeke, avsløre og oppildne til aksjon, men den trenger ikke ned i stoffet.

Det er mulig jeg har gitt en dårlig forklaring på PAM, men jeg har aldri ment å framstille det slik at vi mottar beskjeder fra DS som vi mekanisk kjører ut. DS stilte som krav til styret at innledningen skulle gi grunnlagsmateriale til diskusjonen. Diskusjonen skulle løse/ta stilling til en rekke motsigelser. Vårt partiets syn. Sp tok direkte opp disse motsigelsene (som bl.a. bakgrunnen. Hvorfor valgte styret denne måten? For det første fordi vi var overbevist om at spørsmålet om sosialimperialismen er viktig å løse for partiet, og at det krevde at vi stilte kunnskapsstoff til rådighet for folk i innledningene. - For det andre fordi vi ut fra konkret erfaring (som ble bevist ved kontroll) visste at folk ikke forberedte seg skikkelig sjøl. Om det er sldri så gode spørsmål, om kunnskapene mangler kan det ikke bli noen god diskusjon.

Styret vil gjerne ha kommentarer til dette og konstruktive forslag til hvordan vi kan bedre grepet om den demokratiske sentralismen.

Så til EI's pkt. 1 om bedring av PAM generelt:

A få gode og korte PAM har hele tida vært et problem for oss. Kri-
tikken som har kommet tidligere har ikke gått på at innledningene
har vært for lange (de har ofte vært korte nok, sjøl om det har
vært overtramp), men på lengden av selve møtene, organiseringa av
dem og at de tar opp for mange ting.

PAM skal ta opp viktige diskusjoner på hovedlinjene i partiet,
tillemping skal foregå i stedsлага (som bindeledd har vi steds-
lagsmøtene).

Avdelingsstyret mener at opplegget av PAM vil måtte være forskjel-
lig etter karakteren av det som blir tatt opp, og vi har faktisk
prøvd å variere opplegget fra møte til møte, men har nesten aldri
lyktes i å gjøre møtene gode nok.

EI har en rekke gode ideer her som jeg håper dere vil følge opp
med diskusjon. Det er klart at styret også ønsker seg mulighetene
for agitatoriske opplegg på PAM, med vel forberedte medlemmer.
Dette er blant annet et spørsmål om grep om den allmenne politiske
linja, godt klassestandpunkt (som bakgrunn for å ville forbedre
innsatsen sin), forståelse for viktigheten av den demokratiske
dentralismen og fostring i stedsлага.

Jeg vil stille som forslag at alle stedslagslederne følger opp
denne debatten, og at flest mulig andre uttaler seg om sine er-
faringer, reaksjoner og ideer.

FRAM FOR PARTIET!

Kameratslig hilsen
forkvinnen.

grinaplesini ne tuss nemarast had nemalotiqet I

REFERAT FRA ET MØTE OM SOVJET I VÅRT LAG.

Diskusjonen tok utgangspunkt i de 8 punktene som var satt opp i TF og vi konsentrerte oss om å svare på disse spørsmålene:

1. Har det foregått en kontrarevolusjon i Sovjet ?
2. Er Sovjet i dag et fascistisk diktatur ?
3. NKP er en brikke i Sovjets imperialistiske planer ?

Spørsmål 1.

Her kom vi forholdsvis fort til enhet på at en kontrarevolusjon hadde skjedd, at Sovjet hadde forvandlet seg fra å være en sosialistisk stat til å være en kapitalistisk stat. Derfor var det som opptok oss grunnene til at en kontrarevolusjon kunne finne sted. Her viste det seg at kunnskapene om Stalin og 30-åra i Sovjet var mangelfulle hos alle.

I Kina har Maos politikk vært oppsummeringen av massenes politikk, var Stalins politikk det samme ?

Man pekte på en feil hos ml-bevegelsen som gikk på at man hele tida har vært så oppsatt på å si at hovedsida ved Stalin var god, at man glemte å se på bisida. Eksempel var Stalins analyse i 1935 som gikk på at utsugerklassen var likvidert. Så da Stalin ingen fiende i Sovjet før han plutselig fikk det travelt og fikk i stand Moskvaprossessene ? Hvordan kunne Krustsjov og Co. overta statsmakten uten noen problemer og kamp bare på grunn av at Stalin døde ?

Vel var landet tappet for mennesker og ressurser under flere kriger og hovedvekta av arbeidet måtte legges på oppbygning av industrien osv., men var dette hele årsaken til at byråkratskiktet vokste seg sterkt og etterhvert kunne overta makta når tida var moden for det ?

Slike spørsmål stilte vi oss, men ingen av oss kunne svare. Vi trenger mer kunnskaper også om faktiske ting, om Stalinperioden. En av oss trakk fram Lenins skeptiske holdning til Stalin som hans etterfølger.

Spørsmål 2.

Her spurte vi: Hva kjennetegner en fascistisk stat ? Og vi kom til at alle vanlige kjennetegn: Korporativisme, sterkt begrensede borgerlig demokratiske rettigheter, godt utbygd sikkerhetspoliti osv. passer utmerket på Sovjet i dag. Noen mente at det var "firkanta" å dele opp kapitalistiske stater i enten borgerlig-demokratiske eller fascistiske, og at Sovjet måtte tilhøre en kategori som var utenom disse betegnelsene.

Det ble også pekt på at de historiske forutsetningene har vært forskjellige i Sovjet og i de land som vi vanligvis kaller fascistiske

Et forslag kom fram : Sovjet er i dag et statskapitalistisk diktatur med klare fascistiske trekk.

Andre mente at folk forsto mye mer hva et fascistisk diktatur var, enn hva et statskapitalistisk diktatur med klare fascistiske trekk innebærer.

Spørsmål 3.

Enighet om riktigheten i spørsmålets påstand, men tvil om riktigheten av å kjøre dette ut i et manifest. Fare for å støte fra oss "bra" NKP- ere ved "overspill".

Dette gjaldt både formuleringen om fascisme og om NKP som Sovjets brikke.

Vi har kommet såpass kort i avdekkinga av sosialimperialismen at vi må vokte oss for å gjøre "overtramp".

Ellers var det ønske om dokumentasjoner på en rekke punkter i manifestet.